

ЕРИН УОТ

Когато е
наистина

Превод от английски език
Юлия Чернева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *When It's Real*
Copyright © 2017 by Erin Watt
All rights reserved.

Превод Юлия Чернева
Редактор Радка Бояджиева
Коректор Павлина Върбанова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фрицьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Дедракс“ АД, София, 2019
Тираж: 1500 бр.
ISBN 978-954-27-2280-9

На Марго

*Обичахме те още преди да придобиеш правата
над тази книга, а сега, когато ти ни помогна
да я превърнем в истински скъпоценен камък,
те обичаме още повече. Благодарим ти, че си
наш редактор, вдъхновител и приятелка.*

ПЪРВА ГЛАВА

Той

– Моля те, кажи ми, че всички тези момичета са пълнолетни.

– Всички тези момичета са пълнолетни – послушно повтарям на моя импресарио Джим Толсън.

Истината е, че нямам представа дали всичките са пълнолетни. Когато се върнах снощи у дома от студиото, купонът беше в разгара си. Не бих могъл да проверявам личните им карти. Взех си бира и бърбих с няколко момичета, които заявиха, че толкова много обичат музиката ми, че я пеят насън. Това звучеше малко като покана, но аз не проявих интерес. Моят приятел Люк ме отърва от тях и после се мотах насам-натам и се опитвах да разбера дали познавам поне една четвърт от хората в дома ми.

Джим стиска и без това тънките си устни и сяда на шезлонга срещу мен. Едно момиче е заспало там, затова той е принуден да се намести на ръба. Веднъж Джим ми каза, че най-големият риск да работиш с млада поп звезда е възрастта на почитателките. Той е видимо нервен, докато седи до тийнейджърката по бикини.

– Запомни тази реплика, в случай че от Ти Ем Ай те попитат за това на улицата днес – предупреждава ме Джим.

– Запомних.

Нещо друго? Да отбягвам всички любими места на знаменитости днес. Нямам абсолютно никакво желание да ставам жерт-

ва на папараци.

– Как беше в студиото снощи?

Завъртам очи. Джим със сигурност е накарал техника от студиото да пусне повторно записа, след като си тръгнах.

– Много добре знаеш как беше. Скапано. По-лошо от скапано. Мисля, че в момента едно лаещо куче чихуахуа ще изкара по-добър вокал от мен.

Навеждам се назад и опипвам гърлото си. Всичко е наред с гласните ми струни. Преди няколко месеца с Джим ходихме на лекар и проверихме това. Но на звуците, които излизаха вчера, им липсваше... нещо. Напоследък цялата ми музика звучи блудкаво и скучно.

Не съм записал нищо свястно след последния си албум. Не мога да определя какъв е проблемът. И никакво стимулиране не ми помага.

Прокарвам пръсти по шестте струни на моята китара „Гибсън“. Знаем, че отчаянието е изписано на лицето ми.

– Хайде да се разходим. – Джим врътва глава към момичето. То изглежда заспало, но може и да се преструва.

Въздишам, оставям китарата на дивана и ставам.

– Не знаех, че харесваш разходки по плажа, Джим. Дали да не се обясним в любов със стихове, преди да ми предложиш брак? – шегувам се, но той вероятно е прав, че трябва да сме настрана от фенката.

Не искаме никаква устата почитателка, която бръщолеви за музиката ми, да задръсти жълтата преса. Вече съм им дал достатъчно поводи да говорят.

– Видя ли последните цифри в социалните мрежи? – Той вдига телефона си.

– Това ли е най-важният въпрос?

Спираме до перилата на верандата, която опасва дома ми. Искане ми се да сляза долу на плажа, но това е публично място и последния път, когато стъпих на пясъка зад къщата ми, едва

се отървах само със скъсани бански и разкървавен нос. Това се случи преди три години. Жълтите вестници го превърнаха в история, че съм се сбил с бившето си гадже и съм тероризирал малки деца.

– Губиш по хиляда последователи на седмица.

– Звучи потресаващо.

Всъщност звучи страхотно. Може би най-после ще мога да се възползвам от имота си на плажа.

Идеално оформеното лице на Джим, благодарение на някои от най-добрите швейцарски пластични хирурзи, които може да се купят с пари, се помрачава от раздразнение.

– Това е сериозно, Оукли.

– Е, и? На кого му пука, ако губя последователи?

– Искаш ли да те приемат сериозно като изпълнител?

Пак ли ще ми изнася тази лекция? Чувал съм я от него един милион пъти, откакто Джим подписа договор с мен, когато бях на четиринайсет.

– Знаеш, че искам.

– Тогава трябва да влезеш във форма – заплашително казва той.

– Защо?

Какво общо има влизането във форма с правенето на страхотна музика? Ако не друго, може би трябва да бъде по-див и наистина да разтегля границите на всичко в живота.

Но... вече не съм ли го правил? Имам чувството, че през последните пет години съм пил, пушил, поглъщал и изживявал всичко, което светът може да предложи. Нима вече съм съси-пана поп звезда, преди да съм навършил двацет? По гърба ми полазват тръпки от страх при тази мисъл.

– Защото звукозаписната ти компания е на път да се откаже от теб – предупреждава ме Джим.

Ръкопляскам като дете на тази новина. Имаме разногласия от месеци.

– Нека да го направят.

– А как мислиш, че ще запишеш следващия си албум? Студиото вече отхвърли последните ти два опита. Искаш да експериментираш със звука? Да използваш поезия като текст на песните си? Да пишеш за други неща, освен за разбити сърца и хубави момичета, които не споделят любовта ти?

Мълчаливо се втренчвам във водата.

Той ме хваща за рамото.

– Слушай какво ти говоря, Оук.

Хвърлям му поглед, който пита *какво правиш, по дяволите*, и Джим пуска рамото ми. Добре знае, че не обичам да ме докосват.

– Те няма да ти позволят да направиш записа, който искаш, ако продължаваш да се отчуждаваш от публиката си.

– Именно – казвам самодоволно. – Затова защо да ми пука, ако звукозаписната ми компания се откаже от мен?

– Защото звукозаписните компании съществуват, за да правят пари, и няма да запишат следващия ти албум, ако няма да се продава. Ако искаш да спечелиш още една награда „Грами“ и ако искаш партньорите ти да те приемат сериозно, тогава единственият ти шанс е да възстановиш имиджа си. Не си издавал нищо, откакто беше на седемнайсет – преди две години. В музикалния бизнес това е равно на едно десетилетие.

– Адел издаде албуми, когато беше на деветнайсет и после чак на двайсет и пет.

– Ти не си Адел.

– Аз съм по-голяма работа – казвам и съвсем не се хваля.

И двамата знаем, че е вярно.

Откакто издадох първия си албум, когато бях на четиринайсет, имам невероятен успех. Всеки албум е двойно платинен и кръстеният на мен „Форд“ достигна редкия статус „диамантен“. Тази година бях на турне в чужбина и изнесох трийсет концерта, всичките на стадиони, с напълно продадени билети. По-малко от десет изпълнители в света правят турнета на стадиони. Всич-

ки други изнасят концерти на арени, в зали, салони и клубове.

– Беше по-голяма работа – безцеремонно заявява Джим. – Всъщност си на път да станеш бивше величие само на деветнайсет години.

Ставам напрегнат, когато той изрича на глас опасенията ми.

– Честито, хлапе. След двайсет години ще седиш на стол в телевизионното шоу „Холивуд Скуеърс“ и някое дете ще попита майка си „Кой е Оукли Форд?“ и майката ще каже...

– Добре, разбрах – прекъсвам го раздразнено.

– Не. Не разбираш. Съществуването ти ще е било толкова мимолетно, че дори онази майка ще се обърне към детето си и ще каже: „Нямам представа кой е.“ – Тонът на Джим става умоляващ. – Виж, Оук, искам да успееш с музиката, която правиш, но трябва да работиш с мен. Индустрията се ръководи от група бели привилегировани мъже, които са надрусани с кокаин и власт. Те обичат да тормозят вас, изпълнителите. Възбуждат се от това. Не им давай повече причини да решат, че си пропаднал. Ти можеш много повече. Аз вярвам в теб, но и ти трябва да започнеш да вярваш в себе си.

– Вярвам в себе си.

Дали това прозвуча фалшиво и в ушите на Джим, както в моите?

– Тогава се дръж така.

В превод? Порасни.

Посягам и взимам телефона от ръката му. Числото до името ми в социалните мрежи все още е осемцифрено. Следват ме милиони хора и жадно поглъщат всички шуротии, които екипът ми за връзки с обществеността поства всеки ден. Обувките ми. Ръцете ми. Боже, постингът за ръцете ми получи повече от един милион харесвания и породи същия брой измислени истории. Момичетата имат много буйно въображение. Буйно, *мръсно* въображение.

– Е, какво предлагаш? – измърморвам.

Джим въздъхва облекчено.

– Имам план. Искам да се срещаш с някое момиче.

– Няма да стане. Вече опитахме историята с гаджето.

По време на издаването на албума „Форд“ импресариото ми ме свърза с Ейприл Шауърс*. Да, това е истинското ѝ име – видях го в шофьорската ѝ книжка. Ейприл беше изгряваща звезда от телевизионно риалити шоу и всички мислехме, че тя знае за какво става дума. Фалшива връзка, за да държи имената ни на кориците на списанията и в заглавията на всеки клюкарски сайт в интернет. Да, щеше да има омраза от страна на някои, но постоянното медийно внимание и спекулациите щяха да изстрелят славата ни до небесата. Имената ни щяха да бъдат в устата на всички от Съединените щати до Китай и обратно.

Стратегията с медиите проработи като магия. Не можехме да кихнем, без някой да ни снима. Доминирахме при клюките за знаменитости в продължение на шест месеца и турнето „Форд“ имаше фантастичен успех. Ейприл седеше на първия ред на повече модни ревюта, отколкото предполагах, че действително съществуват, и подписа страхотен договор за две години като модел в голяма агенция.

Всичко вървеше чудесно до края на турнето. Никой обаче, включително аз, не съзнаваше, че ако събереш двама тийнейджъри и им кажеш да се държат като влюбени, неизбежно ще се случи нещо. И наистина се случи. Единственият проблем? Ейприл си помисли, че нещото ще продължи и след като свърши турнето, и когато ѝ казах, че няма да стане, не остана доволна. И имаше достатъчно висок подиум, за да разгласи на света точно колко е нещастна.

– Няма да бъде като с Ейприл – уверява ме Джим. – Искаме да привлечем всички момичета, които мечтаят да стъпят на червения килим, но мислят, че е недостижим. Не искаме манекенка или звезда. Искаме почитателките ти да мислят, че си достижим.

* April Showers – априлски дъжд (англ.). – Бел. прев.

– И как ще го направим? – питам въпреки лошите си предчувствия.

– Ще намерим обикновено, нормално момиче. Ще започне да ти пише в профилите ти в социалните мрежи. Ще флиртува с теб онлайн. Хората ще ви виждат как общувате. И после ти ще я поканиш на концерт. Ще се срещнете, ще се влюбите – и бум! Отново ще има сериозни сърдечни вълнения.

– Почитателките ми мразеха Ейприл – напомням.

– Някои я мразеха, но милиони я обичаха. Още повече милиони ще обикнат теб, защото си се влюбил в обикновено момиче, тъй като всяко от милионите момичета ще се постави на нейното място.

Стискам зъби.

– Не.

Ако Джим се опитва да измисли начин да ме измъчва, това е този, защото мразя социалните мрежи. Израснах, докато снимаха бебешките ми стъпки и продаваха снимките на онзи, който платеше най-много. По-късно майка ми твърдеше, че било за благотворителни цели. Хората непрекъснато ме наблюдават. Искам някои части от живота ми да останат лични и затова плащам цяло състояние на няколко души, за да се занимават със социалните мрежи.

– Ако го направиш... – Джим млъква прилъгващо. – Кинг ще продуцира албума ти.

Главата ми се врътва толкова бързо, че Джим изненадано отскача назад.

– Сериозно ли говориш?

Донован Кинг е най-добрият продуцент в страната. Работил е с всичко от рап до кънтри музика и рок албуми и е превръщал изпълнителите в легенди. Веднъж четох интервю, в което той заявява, че никога няма да работи с поп звезди и тяхната бездушна комерсиална музика, колкото и пари да му дават. Да работя с Кинг е моя мечта, но той отхвърли всички ми опити за преговори досега.

Щом Кинг не прояви интерес да издаде „Форд“, защо да го прави сега с нов мой албум? Защо сега?

Джим се ухилва. Е, доколкото му позволява да се усмихне изопнатото му от пластични операции лице.

– Да. Кинг каза, че ако си сериозен, ще прояви интерес, но иска да покажеш знак на добра воля.

– И гаджето е този знак на добра воля? – питам недоверчиво.

– Не гаджето, а връзката с неизвестно, обикновено, нормално момиче. Това означава, че си земен човек и правиш музика заради самата музика, а не за пари и слава.

– Аз *наистина* съм земен човек – възразявам.

Джим отговаря, като изсумтява и посочва с палец остъклените врати зад нас.

– Каж ми нещо... Как е името на момичето, което спи там вътре?

Опитвам се да не трепна.

– Не знам – смотолевям.

– Така си и помислих – намръщва се той. – Искаш ли да знаеш какво е бил заснет да прави Ники Новак снощи?

Главата ми се замайва.

– Какво общо има Ники Новак, по дяволите?

Ники Новак е шестнайсетгодишна поп звезда, която не познавам лично. Момчешката му група наскоро пусна дебютния си албум, който оглави класациите, и върви по петите на One Direction.

– Питай ме какво е правил Новак – настоява Джим.

– Добре. Все едно. Какво е правил Новак?

– Играл е боулинг. – Импресариото ми скръства ръце на гърдите си. – Папараци са го снимали на боулинг среща с гаджето му – някакво момиче, с което той се среща от прогимназията.

– Ами браво на него. – Завъртам очи. – Искаш да отида да играя боулинг, така ли? Мислиш, че *това* ще убеди Кинг да работи с мен? Като ме види да търкалям топки по улей? – Трудно ми е да

сдържа нотката на ирония в гласа си.

– Току-що ти казах какво искам – изръмжава Джим. – Ако искаш Кинг да бъде продуцент на албума ти, трябва да му покажеш, че си сериозен и че си готов да престанеш да купонясваш с момичета, чиито имена не знаеш, и да имаш връзка с някоя, която ще те приземи.

– Мога да му го кажа.

– Той се нуждае от доказателство.

Погледът ми отново се отмества към океана и се вглеждам във вълните, които се разбиват на брега. Изведнъж ме обзема чувството, че албумът, върху който работя от две години – не, албумът, върху който се *опитвам* да работя и не успявам, – е постижим. Продуцент като Кинг може да ми помогне да преодоля творческата криза и да правя музиката, която винаги съм искал.

И всичко, което трябва да направя в замяна, е да се срещам с обикновено, нормално момиче? Предполагам, че мога да го сторя. Всеки творец трябва да се жертва за изкуството си в един или друг момент от живота си.

Нали така?